

CRAC de la setmana

ALBERT GUIU ENS PARLA DE LA FIGURA DE GERARD VERGÉS

Avui, en aquesta secció del setmanari, i tenint en compte que molts i moltes estareu de vacances, el *Més Ebre* us proposa una entrevista relaxada amb el professor Albert Guiu, llicenciat en Hispàniques per reflexionar sobre la gran figura que és Gerard Vergés. Quants cops esperem que arribi l'estiu per agafar un llibre, i poder gaudir de la literatura? Amb aquesta entrevista podeu començar a fer-ho. Perquè escoltar, llegir o sentir la passió que desprèn Guiu quan parla de Vergés és excepcional.

Més Ebre: Un cop vas venir al programa del *Dixam Vore* i la passió amb la que em vas parlar del poeta ebrenc, Gerard Vergés, em va encantar molt. Hi havia autèntica devoció. Cert?

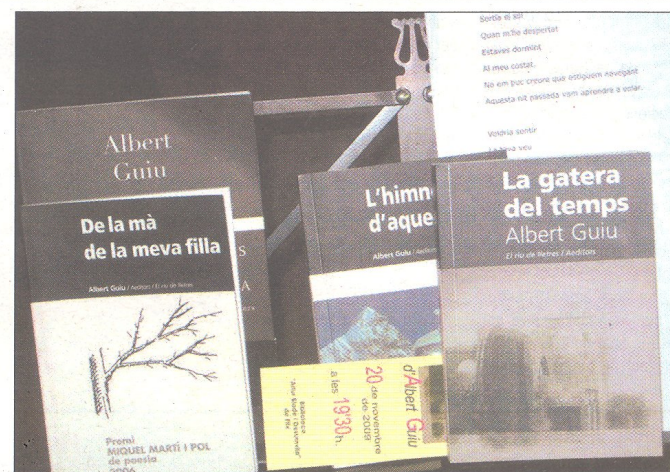
Albert Guiu: Amb Gerard Vergés ens trobem davant

un poeta humanista. Si la seva obra fos publicada d'aquí dos mil anys o s'hagués publicat fa mil, mantindria el seu mateix valor. Pels temes i la forma amb què Vergés interpreta el món. És tan humà i universal que traspasa el temps i l'espai. És un humanista en majúscules. Per exemple, a *L'Ombra rogenca de la lloba*, ens dibuixa una obra de gran luxe, tant en forma com en temàtica. On per mitjà de les sinestèsies i els missatges poètics, polítics i paisatgístics ens dona una explicació de com, quan l'art es porta dintre, com el porta ell, no té fi. Vergés vindria a ser un Jorge Luis Borges a la catalana. Una persona tan dotada per a l'escriptura que si fos etern, la seva obra continuaria sorprenent a tothom.

ME: Quan defineixes a Vergés com a poeta humanista, què hem d'interpretar la resta de mortals? Què vol dir?

AG: Per damunt de tot és antropocèntric. Un poeta que mira a l'ésser humà i li ofereix un gran ventall de possibilitats perquè aquest, a l'hora, miri el món que l'envolta. Tot el que l'home pot observar Vergés ho transmet per mitjà de la seva literatura amb una claredat diàfana. A mi em recorda molt als romàntics anglesos. Pio Baroja també era metge. La veritat és que és paradoxal, però és que ens trobem davant un home que serveix per a tot. També, podríem definir-lo com un Leonardo da Vinci, un ésser capaç de tot.

ME: Molts cops els reconeixements triguen en arribar. Penses que a Gerard



Vergés li ha passat alguna cosa semblant?

AG: Al contrari. Vergés ha escrit poc i ha guanyat molt (reconeixements). Ha comptat amb una projecció fora de les nostres fronteres, molt gran. Si un es deté a llegir-lo i s'anota tres frases de qualsevol de les seves obres s'adonà que continuament està facilitant-nos missatges i això, l'ha portat a ocupar un lloc rellevant en la literatura catalana. A les grans esferes, no es pot obviar a Gerard Vergés.

ME: L'any 1952 naixia a

personalitat del poeta?

AG: Estem parlant d'anys molt difícils a la cultura catalana. Anys de lluita, d'exili i de silenci. En plena dictadura Jesús Massip i ell van apostar per la lluita i per l'enaltiment de la cultura des del punt de vista combatiu. Ell va començar ser un recolzador. Quan van crear *Geminis*, Gerard Vergés encara no havia eclosionat com a figura. Per tant, va començar sent recolzador, per acabar sent Gerard Vergés. Va ser un innovador. Va buscar en revistes i dife-

a: Jaime Gil de Biedma o Goytisolo, de Barcelona però que escriven en castellà. La resta exiliats o amagats del règim. Ells a Tortosa, van fundar la revista, una revista que va durar nou anys, un referent. Vergés i Massip es van quedar i van lluitar des de dintre per la cultura i la llengua catalana.

ME: Què passarà quan una figura com Vergés ens deixi?

AG: Deixarà les emocions i la força que ha transmès amb la seva obra. I les persones que vindran darrere podran gaudir i podran tenir constància de què a la vora del riu Ebre una persona va aixecar una catedral literària amb: mesura, modèstia. Però, sobretot amb una grandesa i un talent, fora mida.

«Va començar com a recolzador per acabar com a Gerard Vergés»

Tortosa *Geminis*, revista cultural impulsada per Gerard Vergés (1931) i Jesús Massip (1927). Aquí ja podem començar a intuir la

rents camps desmuntar la realitat literària del moment, on s'escribia en castellà o no eres ningú. En aquells moments podem recordar

